

Să scrieți Centrală
Magazin
11, Calea Victoriei, București

Proletari din toate țările, u.

LUCEAFARUL

ANUL VIII - Nr. 18 (177) - 28 AUGUST 1965

REVISTA A UNIUNII SCRITORILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

Apare săptămăna, la două săptămăni - 12 PAGINI - 1,50 lei

STRADA (IX) HORA

Un mare om afirma că marile evenimente se cinstesc în stradă, lucru de altfel ori confirmat de istorie și, desigur, recent, în aceste zile de august, când am jucat hora unitii în cinstea adoptării noii constituții a țării și denumirii acesteia drept Republica Socialistă Română.

Hai să dăm mină eu mină
Cei cu inima română...

Strada era în elementul ei, fremită și, dintr-o deprindere profesională, eram foarte atent la mișcările ei, fapt care mi-a permis să deslușesc, destul de clar, acest monolog al străzii pe care îl reproduce din memorie, fără a-l modifica nicidecum și fără a-i da o formă așa zis literară. Iată, așa dar, monologul străzii, așa cum mi-a sunat el în urechi, acelu, în Piața Palatului, în plină horă a unitii, în mijlocul entuziasmului general:

Eu, frățioare, nu sînt deorăci binecunoscut și totodată anonimul personal al orașului, cum te ai obișnuit să-mi spui: sînt, înainte de toate, bătrînul și credinciosul cetățean al țării, datat cu o memorie foarte bună în ce privește nimic, iar pe fața mea, splendidă și monstruos tătușă de timp, evenimentele își lasă amprenta ca într-o placă de plumb. Am viața neamului a națiunii mele și, prin antiteză, îmi vin acum în minte vremile „enast constituționale” de care am avut parte, și-rul de mizerii și monstruoziții care mi-a măcinat ființa pe vremea monarhiei burghezo-moscicestii. Pentru că, bine știți, eram la cheremul eșului boieresc și burta-verzimeji cu ifose de stăpîn, în vreme ce trîndarii trăiau în ulițe și fundături miserabile fără lumină și apă, fără paxaj și celălă edilărită de doi bani, neajunzari pe care zezeșii „calindat” și partidelor aș numite istorice le reparau din gură în chip miraculos, au de an, cu ocazia falmoșilor discursuri electorale, împănate de stăruitoare promisiuni. Tii minte ploaia de alge mincinoase revărsată asupra-mi, împoșolinindu-mă eu pe o pașă de hîle, apoi viermășala de patrule și rasii, după care au apărut, pingărindu-mă, hîțlerii, cu sinistrul lor pas de gîscă și gălăgioasa lor mașină de război. N-au înțeziat să cada asupra-mi bombele naziste, rupindu-mi carnea buchele, fărîmîndu-mi gadașbele de piatră, monumentele, lăscindu-mă ruină. Dar hățjocurile acestea n-au izbutit să cuprime cea de-a doua viață a străzii, viața mea secretă, legată prin mii de fire de luptă clasei muncitoare. Pentru că, paralel, existam ca stradă a manifestelor comuniste și interzicilor ilegale, stradă a grevelor și a marșilor demonstrații muncitorești, silhărește și singeraș reprimare în 23, la Grivița, ori în 45, în Piața Palatului, din ordinul lui Rădescu...

E înscăș azi hora unitii în acești Piață a Palatului: poporul s-a adoptat noua Constituție a țării, Cartă a libertății și suveranității noastre naționale, a afirmării multilaterale a demnității și personalității omului, construcții al României noi. Cînt eu feată gura „hai să dăm mină eu mină...” și memoria nemărește retrospectiv calea străbătută de la monarhia burghezo-moscicestă pînă la Republica Socialistă Română, o mare epocă istorică pe care a parcurs-o poporul român cu succes, sub înțeleapă, curajoasă și elavăzătoare conducere a Partidului Comunist Român.

Joacă, deci, hora unitii, măi române, și fii receptiv la glasul adine rezonant al străzii, în care vorbește istoria.

POP SIMION

A doua jumătate a lui august

MIHAI NEGULESCU

Țară de Imn

Slavita țară, patrie-n amiază,
pămînt al linereții româneșce,
iubire veșnică ne ești, și roză —
prin lineș am, prin line doar trăiesce.

Zenii visat, credință și baladă,
sufărare-a plăii zguduind cîmpia,
fe-nvăluie a fluxurilor slavă
Republică

Socialistă
România.

Destinul țou — suvoi de apă vie —
poporul liber și stăpîn
ne-nduplecat își crește, cu simțare,
urmînd Partidul Comunist Român.

Zenii și vatră fericiții noastre,
și-șee frumusețce, omnic
zbor îndraznet al pasării măioștre
Republică

Socialistă
România.

Un august nemăncat și dă lumină,
și valdar ocean a viu în noi.
Setul fierbinte, patre — gradina
toare de spic și țecăpă de eroi.

Suh limpede zenii, răsună vom
că strămoșeșce, lînră ni-și glia
Spre viitor de aur trece țara
Republică

Socialistă
România.

CONSTANȚA BUZEA

Dor românesc

Cuvînt la votarea Constituției
Republicii Socialiste Românie

Îmi iubesc inima la care am ajuns
Semnalizînd dintotdeauna cu steaguri de zile curate,
Îmi iubesc patria desore care pal vorbe
Cunoșcîndu-i puterea singelui și a gîndirii,
Îmi iubesc poporul calocet mereu cu trei generații,
Cu trecutul, prezentul și viitorul,
Răsul, galbenul și albastrul,
Muntele, sesul și marea,
Sîngele, pinea și cerul,
Stratificatce, fluturătoare, bogate și visătoare.

A spune alii de direct,
Tot ceea ce se petrece în sufletul tîndr!

Oamenii se ridică țoți în picioare,
Ovacionează
Mîinile lor în aer se sculură de polen,
De săruri, de rodnic pămînt,
De peste, de aur și de ciment,
Ovacionează, și cine privește din spaliu
Se-apropie și se confundă
Cu această multime entuziasă.
Sînt fericiți ca de un dar esențial
Că trăiesce,

Ca să mă descopăr alii de curată,
Să pot deschide în fiecare am oglinda mea propră,
Punctele mele de lumină

Cetățile distinct ratiocare ale patriei mele,
Republica Socialistă Românie,
Manifestîndu-mi la înălțime

Acel dor rar, dor românesc, în care trăiesce omenii,
Prin care alii de cutremurări de emoție
Purțăm înnurii de întîmpinare
Celor mai dragi țovarășii ai noștri.

21 august 1965

Intreaga putere
in Republica

Socialistă

România

aparține

poporului,

liber și stăpîn

pe soarta sa.

(Din Constituția Republicii Socialiste Românie)

MEMORABILĂ CLIPĂ

În viața fiecărui popor există clipe rare, încercate de semnificații, în care se concentrează, parca, rodul strădăniilor și năzuințelor întregii istorii. Sînt clipe în care cele trei dimensiuni ale timpului se string într-o realitate unică, într-un singur fascicol de lumină, de gînd și de voință, împingînd înfăptuirile poporului pe o treaptă calitativă superioară. În istoria noastră contemporană, în istoria Partidului Comunist Român, astfel de clipe însemnate au devenit foarte dese. Ritmul nemaiîntînit al dezvoltării noastre economice și sociale frecvența clipelor istorice, a acelor clipe îndătătoare care, corborite pe hîrte din răscolirile mari ale sufletului se încheagă-n epopei nemuritoare. În zilele de 20 și 21 august ale acestui an, sufletul întregii țări se adunase sub cupola impunătoare a sălii a palatului pentru ca milioanele de inimi la un fel să bată și să vorbească răsăpat miilor de ani, despre realizările noastre. A vorbit mai întii secretarul general al C.C. al P.C.R., țovarășul Nicolae Ceaușescu, primit de asistență cu un entuziasm indescribibil. Ascultînd prin glasul său cuvîntul Partidului Comunist Român, al partidului pe care-l simțim ca o chintesență a luptelor noastre seculare și-l stimăm ca pe conducătorul cel mai drag și mai înțelept, mintea mea parafraza cu bucurie o cîrmepe din scrisoriarului Constantin Căpitanul: „S-a nevoit de a dres țara foarte bine... că iubea țara pe conducător și conducătorul pe țară.” Iată de ce aveam certitudinea că întreaga

noastră istorie își exprima adeziunea față de Constituția Republicii Socialiste Românie care este stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, suveran, independent și unitar, cu teritoriul inalienabil și invizibil, iată de ce întreaga țară a vibrat cu entuziasm în fața acestei legi a legilor noastre, în fața aceluia paragraf din articolul 26, în care se spune că „Partidul Comunist Român exprimă și slujește cu fidelitate năzuințele și interesele vitale ale poporului, îndeplinește rolul conducător în toate domeniile construcției socialiste, îndrumă activitatea organizațiilor de masă și obștești, precum și a organelor de stat”.

În decursul celor două zile cît au durat lucrările Marii Adunări Naționale, clipă după clipă a exprimat, prin cuvîntul deputațiilor, dragostea și încrederea întregului popor român față de conducătorul său înțelept care a făcut dintr-un colț de lume vitregit al Europei, o țară înfloritoare, o țară socialistă iubitoare de pace și de progres.

În dimineața zilei de 21 august, cînd limbile ceasului arătau 9.45, a sosit marea clipă în care, în urma votării Constituției, țara noastră a devenit Republica Socialistă Românie. Clipa aceasta va rămîne înscrisă cu litere de aur în istoria poporului nostru și-n inimile noastre. Clipa aceasta a răscolit sufletele de bucurie, a strîns pe străzile Capitalei, în fața clădirii Comitetului Central, în jurul conducătorilor partidului și statului nostru mii de oameni care și-au

exprimat adeziunea în minunate cîntece și jocuri naționale.

Clipa, marea clipă, intra tot mai adînc în viața oamenilor și în istorie, legînd trairic trecutul de prezent și prezentul de viitor, pe o culme înaltă de timp. Legea legilor țării veghează la urcarea noastră neconținută pe un drum drept și sigur, pe drumul progresului, al libertăților democratice, al umanismului socialist, al păcii și al internaționalismului proletar, pe drumul înfloririi patriei, al dezvoltării armonioase a personalității umane și a națiunii socialiste. Avînd la bază principiile fundamentale ale marxism-leninismului, experiența istorică și omnia populară, ea consolidează tot mai puternic marea noastră înfăptuire și cuceririi revoluționare, ea sporește unitatea de manolită a întregului popor în jurul partidului, căci țara iubește pe conducător, și conducătorul iubește pe țară. Într-un asemenea climat social, politic și moral s-a desfășurat marea sărbătoare a eliberării patriei de sub jugul fascist, cînd milioanele de oameni ai muncii, într-o atmosferă de puternic entuziasm patriotic, își afirmă devotamentul pentru partid, încrederea și respectul pentru Constituția Republicii Socialiste Românie, hotărîrea lor de a înfăptui neabătut istoricele hotărîri ale celui de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Clipa, marea clipă, încălzea tot mai minunat inimile și pătrundea tot mai adînc în istorie.

I. D. BĂLAN

DE LA
9
OCTOMBRIE

LUCEAFARUL
APARE SĂPTĂMÎNAL

STRADA de Pop Simion • CRONICA LITERARĂ de I. D. Bălan și Al. Oprea •
CRONICA PLASTICĂ de M. R. Paraschivescu • CRONICA DRAMATICĂ de Dinu Sărau
• SPORT de Eugen Barbu • VIAȚA LITERARĂ ÎN IMAGINI de Neagu Rădulescu • JURNAL DE LECTURĂ • VERSURI • PROZĂ • ISTORIE LITERARĂ
• ATITUDINI • Cronica Cenaclului „N. LABIS” • REPRODUCERI DE ARTĂ PLASTICĂ

CONSTITUTIA

Dreptul de-a fi

Apariția unei generații care ar fi putut fi frustrată definitiv în dreptul ei de-a fi, a cărei adolescență ar fi putut fi strivită într-o mie și una de chipuri de monstru-asa coaliție a contradicțiilor unei cinemului socialist-și încercarea ultima șansa în război și fascism.

Ne-am trezit adolescenții unei patrii trădată, jefuită cu neînșinare, cu tradițiile pingăntă, cu sentimentul național ultragrăbit, jefuită cu neînșinare. Și noi pă-ream că vom împărții o-ntoarea sacrată a acestui și-rog de generații pierdute, care oțelau lumina ucui popor banic, vitroz și oit de înecat.

Dar ceasul marilor socote-ți sosise, clasa muncitoare condusa de partidul comunist ne-a descoperit că noi înșelatul acesta, ne răs-cusem cu-o alea în fație, că eram aleși pent-o so-ție de noroc și fericire. Am fost chemați să dărimăm cu apigă mieie stimba fe-malie a vechilor legi, pe vatra cea sfântă a pămîn-ului strămoșesc, să ne u-zerăm inimile pentru o nouă și euforizantă zidire.

Revoluția ne-a dat înăl-țată înălțimile, de-atunci, ne-a învestit cu inegalabi-lul drept de-a fi, lupul ete-ică a clasei muncitoare, cu-erții clasei muncitoare, au făcut din noi, prima ge-nerație de tineri din țară, patrii, care a avut dreptul de-a vișa și de-a înălța. Așa am căpătat ca trădătorii esențiali de caracter romanticism re-voluționar. Așa am avut un program foarte înalt și de vișu, așa am început cea mai interesantă și mai pu-

Și sentimentul acesta de mândrie, că ai fost pățat în toate, cu mîntea țeară cu inima fierbinte și entu-ziasă, e o trădătură caracte-ristică generației căreia îi aparțin.

Care n-am fost și noi priete aceia care au bătut prima firmă, cu litere puțin stîngace pe pcarta uzinei naționalizate? Și nu cu a-celeși sentimente de min-drie și satisfacție am privit moaca elegancă Madă în România, aplicată pe masi-nile și unelile care duc peste hotare țigama indus-triei românești?

Nu simțeam caie printe a-cele care au simțit în inimă toisul rece al gloatului și cuțitului mieș care l-au ră-pus pe Lazăr de la Rucă? Și nu ne-am aflat și noi la tribuna celui mai înalt Sfat al țării consensind violen-țiile agnelurilor noastre ac-tioniste?

Am luat parte la planul de electificare al țării, și întra construcția barajului de la Bicaz și primul lunel care oprea să deschidă drumul triumfal al lumini-lor Hidrocentralei Argeșene, am devenit tehnicieni de înalță calificare. Simțeam dintr-o parte a căror glasu-ri în schimbare, cu răsuna-rea cîndva pînă vîile de la Sîl-va Vișeu, Bumbăști sau A-gonia Boltoaca, pe schelele fabricii de Bulmetii Bilad, și care am cîntat orase cu nume de țoimă, Gheorgh-e Gheorghiu-Dej, Uricani, Nă-vodari, Victoria. Construc-ții în care citia via a tre-zit un acou, o simțite pu-țundă de recunoștință par-tidului care ne-a învestit cu dreptul de-a fi, făuritori, ziditori.

Din vremea cînd gloaten-le lui Rădescu loveau în piepturile muncitorilor și pînă în clipa de azi cînd în aceeași pînă învodată de scoale planor de au-

multicolore ale jocurilor de artificii. Explodează deasupra Capitalei proiectilele păcii, ale marilor sărbători... plouă cu petale și stele al-bastre, roșii, galbene, ver-zi... cu petale și stele cobo-rite din basme de cleștar. Spre bucuria copilor... Spre bucuria părinților... Copii sar în sus de bucurie, bat din palme și aleargă să prindă petalele efemere. Ar alerga și eu. E o pornire fi-tească a multora dintre noi care n-au avut copilărie.

Mă las în voia străzii.

În Piața Gheorgh-e Gheorghiu-Dej mă topes din nou în mulțime. De pe estrada aureolată de lozîn-ca scrisă cu litere de jar: *Trăiască Republica Social-istă România*, răsună cin-tecul și jocul plaurilor noastre. Spectatorii, mereu alți, trăiesc cu sinceritate clipa artistică și aplaudă cu frenezie. Spectatorii? Mă strecur printe ei — perechi de îndrăgostiți, toți

— buchet de primăveri și flori nemuritoare.

Flori nemuritoare răsă-rite din sine și sudoare, din hărnicie și înțelepciune, din încredere și optimism.

Flori nemuritoare din singlele celor mai tîni fii ai poporului român care, la chemarea Partidului comu-niștilor, s-au ridicat la lupta cea mare, dărui-n-du-și inimile întru victoria revoluției.

Flori nemuritoare născu-te din sudoarea proletaria-tului român care, urmînd îndemnul Partidului co-muniștilor, a înfăptuit re-construcția economică a țării, înfruntînd sabotajul capitalist, disprețul cioco-iesc al stăpînilor de moșii, foametea și mizeria.

Flori nemuritoare răsă-rite din truda și hărnicia poporului român care, ur-mînd cu încredere steagul marxist-leninist al Partidului comunistilor, a dat viață marilor planuri eco-nomice, realizînd astfel as-

finăr, — gîndul vizionar al lui Nicolae Bădescu lan-sînd proclamația vîntei po-porului românesc.

Vis moștenit, luptă conti-nuă, lumină înălțată de co-muniști spre zenit, și-a fost îndărăt întregul strălucire de glasul celor mai bun-i fii ai țării.

Alături de Mareș Aduna-re Națională, întregul po-por am volat lege funda-mentală a împlinilor socia-liste, a hotărîrilor abștești, a omului trumos în demni-tatea lui rîvnită din demul, deplină astăzi.

Înflorat este aerul de vară al patriei, și de entu-ziasm, și de mîndrie, și de încredere în tine, partid al poporului românesc. Ești i-nimă și înțelepciunea întreg-ului popor, Partid Comu-nist Român, reprezîntî vizul și puterea țării noi, vîghina neclintit zidirea societății noastre socialiste de la te-meliile ei pînă la întîierea zborului spre comunism.

vara celei de-a 21-a aniversări a Eliberării, tot șirul de eroi ai neamului a înflorit imaginile și glasurile înde-plinirii visurilor lui, dăruite veciei, în aerul cel mai de sus și mai limpede al Ro-mâniei socialiste.

VIOLETA ZAMFIRESCU

GRIGORE HAGIU INIMA ȚĂRĂ

Privește-ți inima, nîncelat, cu cîntecule cînd răzbește înafară, de orde-n ea un adevăr curat, mereu va fi inimă-țară.

Ce-i mai frumos decît să porji oricînd în locul inimii chiar țara ta, și inimă să-ți fie, și pămînt de care veșnic e îndrăgostită inima.

Tu, inimă de munji și riuri mari, duios întorcî-n mine cu uzini și cîmpuri, în miezul vieții mele cînd răsări, se luminează pînă în adînc de simbur.

Eu inimă-ți spuneam, precum tu-am spus de cînd jî-am cunoscut țaria, te voi numi întodeuna de acum Republică Socialistă România.

Certitudi-nea zilei de mîine

Reciteam, în zilele acees-te de neuitat, răspunsu-riile pe care le-au dat un număr de tineri între 16

„Constituția României Socialiste reflectă împlinirea aspirațiilor de libertate ale celor ce muncesc, ea reprezintă Carta libertății și suveranității naționale, a înfloririi națiunii socialiste, a egalității depline în drepturi pentru toți cetățenii patriei, fără deosebire de naționalitate, a afirmării multilaterale a demnității și personalității omului, constructor al socialismului, făuritor conștient al propriei sale istorii.”

(Din Raportul cu privire la proiectul de Constituție al Republicii Socialiste România prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu secretar general al C. C. al Partidului Comunist Român)

ION CRÎNGULEANU POEM DESPRE PĂMÎNTUL NATAL

(Citind Constituția Republicii Socialiste România)

Pămînt al meu cu sine dac în umeri
Cu fală-norădă către spate și la lînd
Cu fețe către demnitate, numeri
De două mii de ani eroii care-și sună
Din piepturi inimile către libertate;

Pămînt al meu, rotundă împlinire
Venit cu două mii de cripi și pe caole
În bucurie pieptul să-ți respire,
În cer să-ți bata aripile toale;

De două mii de ani distanță
Cîi două mii de muni urceli,
Cîi două mii de ape limpezind
Piepturi de pietră în Corpiți;

Tu ești planeta mea de dor natal
Spre comunism cu legile-n spirac,
Cu singele în inimă și-n arcuiri, vital
Tu, dragostea și împlinirea mea natală...

ION CRÎNGULEANU POEM DESPRE PĂMÎNTUL NATAL

slonată existență, din toate generațiile trecut, pen-tru că ceea ce visam, tre-buia să înălțăm în reali-tate.

Și dacă astăzi în pragul celui de-al treilea deceniu de la Eliberare, cînd memo-ria trecutului reprezintă lu-ciditatea maturității, cînd prezentul cu realitățile lui uluitoare reprezintă pie-nitudinea, bucuria acestei maturități, mîntuzirea ca ne simțim la fel de tineri și romantici a însăși sen-timentul înclanabil al în-crederii în viitor, al mînd-riei dreptului de-a fi, al recunoștinței față de poli-tica înțeleaptă a partidulu-i, care a condus poporul în programul său de acți-vitate pentru construcția so-cialistă, pomină nu de la dorință ci de la realitate. Repetînd înăuntru că noi ge-nerația de cituși am cres-cut odată cu numele și re-numele patriei, noi nu avem numai conștiința că am fost contemporani unor eveni-mente de mare pondere is-torică, ci certitudinea, că aceste evenimente au tre-cut pînă noi, că sînt una cu noi, că le aparținem cu toată ființa, că ne repre-zintă.

În aceste două decenii a trecut un timp, o vreme, în care fiecare zi a însemnat o pagină din istoria po-porului nostru, că pînă la finele cuvînt scris fiecare din noi, am fost acioi pre-senți, alenți, angajați res-punzători, de ceva, pentru ceva, reprezentînd acum în totalitate un bilanț al unor minunate roade ale muncii.

gust și de bucuria unei mă-rețe sărbători cu înălțat douăzeci și doi ani. O sărbă-toare între sărbători, cînd patria înconștată cu nimb de aur, a fost proclamată Republica Socialistă Româ-nia, cînd înțea poporul primește în minile sale Cartea legilor care-i con-feră întregă putere de sto-pă liber pe scara sa, con-sensind pentru todeauna dreptul fiecărei generații de-a fi.

GICA IUTES

Privesc emoționat în juru-mi

23 August 1965.
Orele 20.
Cesul plimbărilor. Mă las în voia străzii, a mul-țimii. E o înghesuțală ca-re-mi place... în strîncă-re-a ei, mă simt, de fapt, în largul meu. Am îndrăgît încă din copilărie freacă-mi aparte al străzilor bu-cureștene.

E o seară superbă de au-gust.
Pe cer se sparg globurile

ce nu mai choșesc sălîn-du-și în brate adrasle, nepoși însoțindu-și bunici soșiți din provincie, mili-tari cu bilet de voie în bu-cuzanare.

Cît de simplu și firesc s-a înfiripat tradiția marilor noastre serbări popu-lare!

Nu pot să nu privesc e-moționat în juru-mi. Sînt un sentiment încoarjibil. De vina o fi poate tirgul Romanului unde m-am născut și unde am învîștat primele slove românești mamă, tată...

Privesc în juru-mi Fe-rectele hotelului „Athene Palace” sînt luminate. Cas-peți de peste hotare urmă-resc umiții libera revărsă-re sărbătorească a multi-milor: se străduiesc, pe semne, să înțeleagă legă-tura intimă dintre artiști și spectatori.

Privesc emoționat în ju-ru-mi...

Coloanele înalte și severe ale Ateneului Român sînt prinse în bătaia albă a reflectoarelor... par niște uriași surprinși într-o în-cremenire solemnă. Pe treptele templului muzicii românești se odihnesc pen-tru o clipă două părinți și copii. Și îndrăzneala a-cesta mi se pare astăzi un act de omagiu. E ca și cînd ai poposi cu evlavie în preajma unor monumente care-ți sînt scumpe.

Ochii mei se opresc apoi pe zidurile Palatului Con-siliului de Stat. Dintr-o pornire lăuntrică, mă uit la ceas — 21.30. Acum douăzeci și unu de ani, la aceeași oră, țara noastră se mai afla cufundată încă în bezna camuflajului. Acum douăzeci și unu de ani, la ora 21.30, ordinul insurec-tional „Stejarul” se găsea în plină acțiune...

De atunci au trecut două-zeci și unu de primăveri.

Ani de luptă, de trudă, de biruinți istorice. Și fie-care an a mîrșăluit și prin această Piață, cu arma la umăr, apoi cu mistria și tirnacopul, apoi cu stea-gurile marilor înfăptuiri.

Da, fiecare an al revolu-ției noastre a trecut și prin această Piață.

Cu patruzeci și opt de ore în urmă, bucurăștenii s-au adunat aici ca să acțame conducerea de Partid și de Stat, să acțame adoptarea de către Mareș Adunare Națională a Constituției Republicii Socialiste Ro-mânia...

Nu pot să nu privesc e-moționat în juru-mi.
23 August 1964 — 23. Au-gust 1965.
Douăzeci și unu de ani

piratiile sale de veacuri spre dreptate socială, li-beritate națională și pro-gres.

Privesc emoționat în ju-ru-mi...

Ochii mi se opresc pe clădirea Comitetului Cen-tral al Partidului Comunist Român și gîndu-mi se în-torce cu pioșenie și recunoștință către eroii clasei muncitoare, căzuți la datorie, pentru a înălța Patriei acel arc de triumf pe sub care aveau să treacă vii-toarele generații de con-structori ai socialismului.

Astăzi, aceste generații, prin glasul celui de-al IX-lea Congres raportează poporului în România, socialismul a învins deplin și definitiv.

Astăzi, aceste generații, prin glasul noii Constituții proclamă: România este republică socialistă. Repu-blica socialistă România este stat al oamenilor mun-cii de la creșe și sate, su-neran, independent și uni-tar. Teritoriul său este ina-lienabil și indivizibil.

Viitor de aur țara noastră are prooceea poetul cu atîtea decenii în urmă, contopindu-se cu năzuin-țele poporului său.

Piscurile acestui viitor — comunismul — prin a se întrezări. Vom străbate, călăuziți de lumina Partidului, căile ce duc spre înălțimile sale. Și pe unde vom trece, hărnicia și dă-ruirea noastră vor face să răsără noi flori nemurito-are, vor așeza noi cununii pe fruntea mereu semeată a României Socialiste.

HARALAMB ZINCA

Aerul Patriei

„Nepotății ai ars, de sule de ani, flăcără a luptei noastre naționale și sociale. Sus, în aerul patriei mă stăruie imaginile celor mer-eu înfrățiți în vis de liber-tate și nealinare a poporu-lui.”

Sus în aerul cîmpilor mai plutesc vocile „Dănuțului Tudor” și ale pandurilor lui, vocile lui Avram Iancu și ale celor 40.000 de jărani adunați la Bîaj, Stăruie din-spre Islaz, călătorind, pe sus prin aerul patriei, — împovărat de timp și mereu

Incununați de tine, am vo-lat noua Constituție a Ro-mâniei Socialiste, am votat legi înalte în alcătuirea lor pe munca și drepturile întregului popor, legi hără-zite să reprezinte... „Carta libertății și suveranității na-ționale, a înfloririi națiunii socialiste, a egalității de-pline în drepturi pentru toți cetățenii patriei fără deose-bire de naționalitate, a glî-mării multilaterale a demni-tății și personalității omului, constructor al socialismului, făuritor conștient al propriei sale istorii.”

Cuvîntul partidului, prin glasul tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul gene-ral al C. C. al P.C.R., pre-zentînd țării noul ei nume, noua ei lege, lucrute toate cu mina și mîntea și răbdă-re întregului popor, va ra-mine — împreună cu glasul lericit al întregului popor — în nemurirea istoriei, în oerul de sus al patriei înves-nită în soare.

Va scrie-n istorie cum în

și 18 ani la cîteva întrebări pe care li le-am pus în cadrul unei anchete. Tema anchetei: Perspec-tivat și un premiu la Olim-piada de matematică.”

„Tata e profesor de chi-mie. De mic copil am vrut să îndeplinesc aceeași mi-siune.”

„Tata e profesor de chi-mie. De mic copil am vrut să îndeplinesc aceeași mi-siune.”

„Mă fac aviator și vreau să lucrez pe un avion cu reacție. Reflexele mi le-am controlat. Sînt bune. Am noua ei lege, lucrute toate cu mina și mîntea și răbdă-re întregului popor, va ra-mine — împreună cu glasul lericit al întregului popor — în nemurirea istoriei, în oerul de sus al patriei înves-nită în soare.

Va scrie-n istorie cum în

fast votată în unanimitate de aleșii poporului, în zi-lele în care patria noastră primea numele de Repu-blică Socialistă. Reciteam răspunsurile și mă izbea încă o dată o particulari-tate anume privind modul în care se exprimau acești tineri. Visuri de viitor, de-sigur, dar înfățișate cu fo-tul altfel decît se înfăți-șează de obicei visurile. Nu: „aș vrea să fiu inginer de mine”, ci „m-am ales meseria”, nu: „aș dori să devin...”, ci „mă fac avia-tor”, nu: „visez să fiu”, ci „voi fi diplomat”. Tinerii sînt conștienți că nimic nu stă în calea realizării nă-zuinelor lor celor mai scumpe, că singura proble-mă este aceea a așezării unui drum și a capacității proprii (inteligență, forță de muncă) de a-l urma.

„Devenit stăpîn pe mijloa-ere de producție, pe toate bunurile materiale, omul devine stăpîn și făuritor al propriului său viitor. Se poate spune în-adevăr că o dată cu victoria socialis-mului omul pășește în im-periul libertății.” Sînt cu-vînte din „Raportul cu privi-re la proiectul de Consti-tuție a Republicii Socialiste România”, prezentat de to-varășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R. în fața Marii Adunări Naționale. Sînt cuvînte de aur conștînd o realitate evidentă și strălucitoare.

„Vreau să fiu! Voi fi!”

Nicolae Bădescu s-ar fi vrut istoricul unui popor liber și stăpîn pe scara sa. A murit tînar, bolnav, fără să-și realizeze visul. Mihai Eminescu ar fi dorit o lume în care „cerul strîm” de neînțelegere și ură, care se închidea în jurul omului de geniu, să fie spart. A murit tînar, apăsător de te-nebre, fără să-și realizeze visul. Luptătorii comuniști căzuți la Doftana nu și-au văzut nici ei realizat. Astăzi scrie în legea de hază a țării că fiecare om al muncii are dreptul — și i se asigură posibilitatea — de a-și împlini năzuin-țele cele mai nobile și mai fierbinți. Garantează acest drept și această posibilitate întregul popor de creatori ai viitorului; le garantează demn și puternic, mai puternic decît oricînd, Partidul Comunist Român.

FLORIN MUGUR

ANA BLANDIANA

ODA LA APELE ȚĂRII

Au lucrurile toate o naștere a lor,
O limbă, o familie, o minune;
În ce mîntuie-nnceput să sune
Gîndul cîntii al primului izvor?

Si cîți strămoși de-ai noștri l-au bătut,
Si cîte veacuri încă ne adapă...
Orice e viu încheide-n sine apă,
Izvorul scaldă orice început.

Totul își trage viața din pe lunji de riu,
Singlele meu din Mureș, vinul din Prut, din Jii
Cîntările în frunză, din Someș herghelii,
Din Dunăre stîluite de griu.

Dar apa strălucеște.
Se-aplecă să o bea
Si simte buza gustul de lumină,
Vin cerbi la izvorul de se-alină
Și li se ratujește-n frunte stea

Luminile cu toate o naștere a lor,
Se nasc din spuma la mijloc de cadru,
Din Argeș, Olt, din Dunăre, din Lotru,
Din apele aprinse-n viitor.

Lumini și ape, ape și lumini,
Trec prin istorie fără-ncetare,
Marea își scoarbe seva din izvoare
Ca din înfiorate rădăcini.

Deschid cartea țării...

Visata noastră a celor cesașcuți într-o zodie bună s-a îmbrățișat cu vizita re-nalității a Țării Românești. De multe ori am vrut, dar nu m-am încumetat încă, din respectul pentru faptele părinților, să compar creștea și maturizarea țării cu lîna vieții noastre a ce-lor care de cînd am trecut pragul vîrstei de argin.

Tineretea noastră a cu-nocaut a României care în-florește de la an la an și asemenea ei pe trunchiul vîrstei noastre se mai adă-gă cu fiecă oare încă un ceac de țec. Dacă viem să cunoaștem rosturile vechi dir-tat ne ducem la filele is-to-riei, ne aplecăm urșeaua la glasul amintirii celor vîrstnici. Avem nevoie de cunoașterea acestor lucruri, almintăți nu ne-ar fi de-pînă conștiința zilelor și

rosturilor pe care le trăim astăzi.

Dar astăzi chiar în noi înșine, la începutul copîlă-riei noastre a zăni tulbură a memoriei pe care o putem semmilia.

Copilăria mea dinții a fost înălțată în bocancii grei cu talpă de lemn fă-cuți în casă de tata. Bam-bocanele erau marfă de cîș și le vedeam rar de aceea cîlindam livezile în cău-tare de corcodușe încă ne-cuopie, de mere acre. Nu ne-am ales din asta decît cu dinți sîndocți, însă e prea puțta ca amintirea să ne fie limpede. Dinău-mi se bea lăptea pușta și vacii, mama a făcut păde-le triste pentru că li îndera cu apă.

În secolul nostru, apoi, am apucat o seamă de obica-ri de muncă străvachi care au murit în timpul a-celea înluncat. Păpălușca lor, răstîngerea dincolo de țaria unui popor statornic și nedreptățile care l-au apăsător, și înțerea lui con-știentă la un mod de pro-ducție primitiv. Conștiența mei mai toloseau încă îm-băcițiile pentru baterea sno-pilor de griu și cîvaz, mai storceau încă rodul viilor în căzi cu piciorarele, făca-tandul, pînăcînd vitele se pășune, și apînăcîndu primele țigări prin țecarea a două bîte de solcim, leme-le băteau cîșpa toplită la riu și se văltau pe umă de răsăritul galilor, deșul dintre fărâmi satului meu aveau doar o singură voră înbămărită la iug, cu care căruța de pe cîmpuri coceni de porumb și bețe de floarea scarelor pentru o-și încălzi iarna casele. Frumose erau dimineața florile de cheoță de pe gemaunile mici și nu ne a-juungea rădăluțul nostru fi-rog de copii pentru în-țopii. Am cîșcut și mi-am dat seama că frumusețea aceea era uitată, florile a-celea rădăreau din pagu-bă. Ne-am întebat părinții și bunicii care-i făcea lumii, de ce erau comeni sălții și noi eram înbămărit, de ce aveam alții cel frumoz și în-țopii? Deșul dintre părin-ții noștri nu erau al înșii lămușii atunci despre to-ate acestea. Bunici ne spu-neau basme...

Am început apoi să do-bîndim înțeleșurile, noi co-pii prin lumina cățîrilor, pămînti noștri prin migătoarea țigărilor sociale. La așeză-rele din 1946 cîi săvîșuțici cu temerurile care se în-staurau au zîngăliți cu ba-legea chemării a „Vetăți scarele!” Atunci țărani din satul nostru au țesut cu pluvăria în coasă și au desnat din brazde adînci și țevăne un soare mare și delîșit. Pămîntul nu l-au mai putut zîngăli ei.

Acest pămînt a devenit al celor care l-au lucrat de veacuri, pluvăria care au conștînit atunci o lege do-zită de mult nu mai sînt, le-a luat locul tractorul zo-mănesc cu medalia lui de aur.

În secol, copii băbăților de o viață cu mine cu în-tinete și triciele, și n-au văzut și n-or vedea decît la muzeu bocancii grei cu talpă de lemn...

Deșul dintre țigărele a Constituției ca patriotul din veac, cartea unde se afla conștența maturității țării socialiste, mîndră în-țările pămîntului și egală între ele, și am, chiar la vîrsta mea încă tînară, te-velația unei istorii severe și înfiorătoare.

Gînd de recunoștință pentru Partidul Comunist Român, voievodul care a condus-o și o conduce conștient spre izbînză țaria noastră a României.

GEORGE SCUCU

Marginalii la prietenia Alexandru Ion Cuza - V. Alecsandri

75 DE ANI DE LA MOARTEA LUI

ALECSANDRI

Mircești - Casa memorială Alecsandri

Coperta unei noi ediții Alecsandri

Precizia lînd și în istoria literară, ca și în științele pozitive, către o aproximație cît mai întinșă a adevărului, către infinitesimal, dacă se poate spune. Ceea ce afirmăm, unul după altul, încrezîndu-ne în autoritatea cite unui ilustru predecesor, poate să fie dezmințit sau măcar rectificat printr-un document, ieșit împlîntîtor la iveală. În această situație ne aflăm, grație bunăvoiei unui venerabil colecționar, Radu Fălcoianu, care ne-a pus la dispoziție două documente autentice, aflată în arhiva lui Vasile Alecsandri.

Să știe că după cîteva luni de misiuni diplomatice, cu succes duse la capăt de Alecsandri în Occident, ca ministru de externe al Moldovei, el a fost numit, după demisia guvernului Tării Românești, președinte al N. Kretzulescu, ministru de externe și al celuiălalt principal, sub noul guvern al lui Ion Ghica. În valoroasa biografie închinată poeziei lui G. C. Nicolae, pomenind de cauzele căderii lui N. Kretzulescu și vorbind de înlocuirea guvernului lui N. Kretzulescu cu acela al lui Ion Ghica, în care intră și Alecsandri (p. 325) fixează ocazional momentul unificării politice externe, în persoana unui singur titular, la data de 11 octombrie 1859. Istoricul A. D. Xenopol scrisese: „Încă de la 1 septembrie izbucnise o criză ministerială la București prin retragerea ministrului de externe Ștefan Fălcoianu, apoi a celui de război și în sfîrșit prin aceea a președintelui N. Kretzulescu, care înlocuit pe C. Crețulescu la președinție. În 11 octombrie se alcătuieste un nou ministru, sub Ion Ghica, la interne și președinte, V. Alecsandri la externe, C. Golescu la culte, G. Crețulescu la justiție, Cornescu la război, Șteriac de finanțe și Băleceanu la control”. (Istoria Românilor) din Dacia Traiană, ed. III, vol. XIII, București 1930 p. 67) Referința este exactă: ea ne trimite la Monitorul Oficial al Tării Românești, cu data de 12 octombrie 1859. În același număr al Monitorului însă, eminentul istoric al lui Cuza, ar fi putut citi, înainte de ordonanța domnească cu nr. 445 din 11 octombrie, prin care se primea demisia lui N. Kretzulescu și se numea în locul lui Ion Ghica ca președinte al consiliului și ministru de interne, Alexandru G. Golescu (Arăpău) la culte și instrucțiune publică și Ioan Băleceanu la departamentul controlului, în locul lui Gr. Filipescu, demisionat, el ar fi putut citi, zic, o altă ordonanță din ajun, cu acest text:

„Noi Alexandru Ioan șcl. Am ordonat și ordonăm cele următoare:

Art. 1. D. Vasile Alecsandri este numit Ministru Noului Secretar de Stat la Departamentul Afacerilor Străine și Secretariat al Statului, cu care era însărcinat ad-interim d. N. Crețulescu.

Art. 2. Și cel din urmă Președintele Consiliului Noului de Miniștri din Taria Românească este însărcinat cu executarea ordonanței de față.

10 oct. No. 444 sa, Alexandru Ioan și Președintele Consiliului Miniștrilor din Taria Românească N. Crețulescu.

Apădar, N. Kretzulescu l-a numit pe V. Alecsandri ministru de externe în cabinetul său, cu o zi înainte de a se hotărî sau de a fi silit să demisioneze. Dacă domnitorul i-a acordat această remanie este un semn că în ziua aceea, președintele consiliului de bucura încă de încrederea lui. Oricum ar fi, a doua zi, premierul demisionase, punînd capăt unei virtuale crize de cabinet sau unei situații politice interne intenabile.

Iată și documentul, confirmînd numirea lui Alecsandri din ajun, și provenind din arhiva poeziei:

Principatele Unite
Președintul
Consiliului Miniștrilor
al Tării Românești

București 11 8-bre 1859

Domnule Ministru,

Prin Domnească ordonanță de la 10 8-bre cîr. surs. No. 444, a fost înlocuit Ministerul Treburilor Straine, și Secretariat al Statului, al Tării Românești, fiindu-vă încredințat, sub-semnatul este fericit de a vă împărtăși această înaltă bunăvoință.

N. KRETZULESCU
Seful Diviziunii Treburilor de Stat
la Ministerul din afară și Secretariat
al Statului

I. C. PETRESCU

Domnului Vasile Alecsandri,
Ministru Secretar de Stat la Departamentul Treburilor Straine și Secretariat al Statului din Taria Românească.

În toamna anului 1864 cu avut loc alegerea noi

după lăvitură de stet democratică a lui Alexandru Ion Cuza, secundat de M. Gopălineanu. Camera a dat foarte numeroși oameni noi, cantăndu-se poziția Domnitorului și a principelui său colaborator. Domnitorul prevăzuse și existența unui corp penderctor, Senatul, care avea să fie compus parțial din persoane dezințate de Consiliile Județene, parțial din cele numite direct de către capul Statului, dintre oamenii săi de încredere. În interval, pentru un motiv sau altul, — chestiunea decădând nu ne privește, — relațiile dintre domnitor și poezul-ambaador se răcorăseră simțitor. G. C. Nicolae consemnează faptul, cu singura eroare cronologică de a situa evenimentul constituirii Senatului „prin noiembrie 1865”. Monograful nu cunoaște termenii refuzului poezului de a face parte din Senat, dar a luat cunoștință indirect de acest gest politic al lui V. Alecsandri, dintr-o scrisoare „de o impresionantă demnitate, după cum relatează I. Băleceanu, care mărturisise că o citise” (cu o trimitere la secția de manuscrise de la Biblioteca Academiei).

Cel de-al doilea document comunicat de numitul venerabil colecționar ne da textul telegrammei domnitorului către V. Alecsandri. Ea e datată din ziua chiar cînd se constituia lista senatorilor în forma definitivă, urmind a apărea o doua zi în Monitorul Oficial. De ce s-a gândit domnitorul altfel de frizu la vechiul său prieten? Nu cumva, totuși asupra acestei numiri, poezul refuzase o demnitate, după cum relatează I. Băleceanu, care mărturisise că o citise? (cu o trimitere la secția de manuscrise de la Biblioteca Academiei).

Cel de-al doilea document comunicat de numitul venerabil colecționar ne da textul telegrammei domnitorului către V. Alecsandri. Ea e datată din ziua chiar cînd se constituia lista senatorilor în forma definitivă, urmind a apărea o doua zi în Monitorul Oficial. De ce s-a gândit domnitorul altfel de frizu la vechiul său prieten? Nu cumva, totuși asupra acestei numiri, poezul refuzase o demnitate, după cum relatează I. Băleceanu, care mărturisise că o citise? (cu o trimitere la secția de manuscrise de la Biblioteca Academiei).

Stajia Roman
No. 132

TELEGRAMA

Prezentată la București în 8 decembrie 1864 4 ore după amiază

Soștită la Roman în 5 decembrie 1864 6 ore după amiază

Notiția Stajiei

Mr. Basile Alexandri

Roman

Je viens de te nommer Sénateur Il faut que ton nom figure dans le corps de l'état et il dépendra de ton dévouement pour moi que tu viennes pour faire acte de présence, mes amitiés.

Prince Regnant]

Conform Originalului

S. Dobicescu (R)

Selu

Teleg. No. 4

„Di. Vasile Alexandri, Roman

Te-am numit chiar acum senator, trebuie ca numele tîu să figureze în corpul statului și va ține de dezvoltamentul tîu față de mine ca să vii să faci act de prezentă. Cu prietenie, Principele Domnitor”.

Lista senatorilor a apărut a doua zi în Monitorul, fără numele lui Alecsandri. O scrisoare a sa de refuz n-ar fi avut timpul să-i parvîne demnitarului în aceeași zi. Aceasta mă face să cred că ea a putut fi trimisă cu răspuns la o propunere anterioară. Sau că poezul a răspuns telegrafic, iar Băleceanu a înțeles prin scrisoare, telegrama de refuz. O asemenea telegramă trebuie să fi existat, căci în cazul contrar, domnitorul ar fi luat lăcerea ca o acceptare și numele lui Alecsandri ar fi figurat a doua zi în Monitor. Faptul că Alecsandri Ioan Cuza vorbește de prezenta corporală a poezului la constituirea Senatului, mă face să cred într-un prim refuz (cel cunoscut de Băleceanu), în care Alecsandri prețuise sau motiva plauzibil cauzele imposibilității sale de adevărat, de a lua parte la deschiderea corpului penderctor Sistem în domeniul conștientului. Faptul este că domnitorul a jînit pînă în ultimul moment ca vechiul său devotat prieten să facă necărat parte din Senat. Și lat altfel de cart este că Alecsandri a fost foarte hotărît să nu accepte sprijinul său domnitorului în jurul de stat. Alle documente, pe care întreprindem la-or produce, ne-or putea lămuri mai bine cauzele divergenței politice dintre cei doi mari prieteni din ajun, legați și prin căldura lor iubire de popor.

ȘERBAN CIOCULESCU

SCRISORILE ÎNSEMNARE

Alecsandri

TRADEM ȘI ALECSANDRI

Cînd poezul creiașon Tradem Demitrescu debuta în literatură, Vasile Alecsandri scrisese aproape toate scrierile sale literare. Era peis asupra Domnitorului și Licențiarilor, colaborator și editor al Poezului Populare, autorul legendelor și Povesturilor și autorul dramelor consacrate al generației populare.

Avredia Bordini, de la Mircești, învada la juri-locul și nu mai putea să învină. Demitrescu îl înlocuiește versuri pline de căldură și căldură în „Eglogii”, numindul „oaci regali poezii, vesnic fier și fier”. Ca de frunze în domoate, ce ce flutură în zice” și „recunoscîndu-i puterea am căpătura a fructului gloriei și pomii, căci „El deslășește-n simu nostru norii tîrii cînt străbute”. El are o dăruie ca să aștie și să scrie.

Tradem, înveștă admirator al lui Alexandru Macedonski în epoca respectivă, citind în revistă chiar scrierile sale, căci nu putea să nu recunoască înveștă poezului care, prin stilul său de scriitor și călător, participase activ la toate marile evenimente literare ale poporului, în el dădă simțirea a seculului și XIX-lea.

Tradem, înveștă admirator al lui Alexandru Macedonski în epoca respectivă, citind în revistă chiar scrierile sale, căci nu putea să nu recunoască înveștă poezului care, prin stilul său de scriitor și călător, participase activ la toate marile evenimente literare ale poporului, în el dădă simțirea a seculului și XIX-lea.

„Nu-l-am pus mai sus ca Balinteanu. Nu sînt entuziasmat de gloriile sale, ci lui pare bine unde vîd munca intelectuală răsplătită”.

Faptul că Tradem consideră pe Alecsandri un poet care a ridicat „oarea cum” literatura noastră și că „nici-o dată” nu-l pune mai presus de Balinteanu este explicabil, deoarece acestea erau părerea maestrului pentru care poezul creiașon avea acum toată admirația. „Îndrăznește să-și spun că inima mea te iubește mai mult ca oricare altă inimă” — scrie Tradem citiva luni mai frizu lui Macedonski. Altmîndu-tuși „îmi pare bine unde vîd munca intelectuală răsplătită”, Tradem recunoaște implicit contribuția lui Alecsandri la promovarea literaturii române, pentru care Bordini de la Mircești primise premiul ca și acordat.

Tot obișnuit și momentan pare a fi și preferința lui Balinteanu pe o mînată superioară a aceeași generație a lui Alecsandri. De altfel, citiva ani mai frizu, într-un studiu de critică literară — după ce gustul și pricepera întru literatură ale lui Tradem evaluaseră — el va recunoaște lui Alecsandri „a formă armonioasă, dulce” care dă limbii române „o mîndrie poetică. Pastelurile fericitului Bordini de la Mircești vor rămîne în literatură ca o rădă strălucitoare de naturalitate și gingașie de formă”, în timp ce forma operei lui Balinteanu prezintă pentru Traian Demitrescu „un exces de dichisire feminizată forma — cu excepția legendelor istorice — e moleșită, amenință”.

Tot cu prietărie criticii pe care Alecsandri Macedonski o face operei lui Vasile Alecsandri, în același an, despicînd dintr-o scrisoare a lui Tradem către Macedonski următoarele: „Am primit literatură. Am citit de mai multe ori „Scrisoarea către Ca-

lăianu”. Tot ce ai spus despre Alecsandri am admis, afară de locul zice că posteritatea nu-l va trece între poezii mari. Aici, mi se pare, că nu va fi tocmai așa (subl. n.). În suflă dumea zice în prefața volumului de poezii: „La noi în țară năvălîm trei mari poezii: Eliade, Balinteanu și Alecsandri”.

Dezacordul de păreri cu maestrul dă dovadă de a matură judecată critică, deși poezul nu avea la data respectivă nici 20 de ani împliniți. Combătînd părerea maestrului cu propriile lui arme, Tradem sesizează just locul lui Alecsandri în arhiva literaturii românești, cu altă mai mult cu cit, în continuarea scrierii, poezul creiașon adaugă: „niciodată nu se pune pe Balinteanu lângă Alecsandri”. Faptul că Tradem nu admite egalitatea de valori între poezul care „cînta iubogul și-a lui lanțuri de oramă” — „acel rege-al poeziei... veselul Alecsandri”, dădește deosebită preferință a celui din urma pentru tot ceea ce făcuse pentru promovarea literaturii românești. Considerîndu-l „mare”, alături de Eliade și Balinteanu — așa cum o afirmase de altfel și Macedonski — Tradem nu înfîrșie totuși să adauge, pentru plăcerea maestrului: „Dar, în acel timp, mărturisesc sincer, dacă d-vo ai fi aparținut din generațiunea lui Alecsandri, sînt foarte mult convins că l-ai fi predominal în valoare”.

Desigur ultima trază a lui Traian Demitrescu nu exprima o judecată critică obiectivă ci mai de grabă una de moment, pentru a nu-și îndepărta simpatia lui Macedonski de genul căruia avea nevoie în epoca respectivă. A susține că Macedonski ar fi „predominal în valoare” pe Alecsandri dacă ar fi „aparținut din generațiunea lui”, înseamnă a nu ține seama că Alecsandri a scris într-o epocă în care el și alții au creat limba literară, în timp ce Macedonski, scriind

mult mai frizu, era beneficiarul eforturilor generației, pașoptiste, printre frunții căreia Alecsandri ocupa un loc de frunte.

Pentru a da impresia unei aprobări a opiniei critice a lui Macedonski, Tradem aduce ca argument și părerea unor persoane din Craiova, menționînd în aceeași scrisoare: „Vorbesc, zilele trecute, cu niște persoane instruite, relativ la critica d-tale asupra lui Alecsandri. Opiniunile erau diferite, dar toate dau naștere la concluziunea că e admitt această critică, făcîndu însă excepțiune, acolo unde îl sîcîiești (ziceau ei) cu premiile Academiei”. Și pentru ca ultimul trază să nu supere cumva pe maestrul, Tradem se grăbește să adauge: „Apoi, că la etalea D-tale, Alecsandri n-a putut face ce ai făcut, o susținea foarte mult”.

Judecările critice ale lui Traian Demitrescu sînt formulate — după cum se vede — de pe poziția discipulului care nu vrea să supere pe maestrul, deși uneori bunul simț al poezului creiașon dădă interesul. Contradițiile lor sînt flagrante. Cînd poezul mare cu „a formă armonioasă și dulce” și „mîndrie poetică”, rămînd în literatură „ca o rădă strălucitoare de naturalitate, simplitate și gingașie de formă”, cînd inferiorul lui Macedonski în multe privințe, Vasile Alecsandri apare totuși ca una din personalitățile marcante ale epocii, alături de Eliade și Balinteanu, din generația cărora face parte.

C. D. PAPASTATE

1. Scrisoare înveștă, Craiova, 1884, aprilie 14, ms. S. 22 (1), Bibl. Acad. R.P.R.
2. Scrisoare înveștă, Craiova, 1884, august 17, ms. S. 22 (1), Bibl. Acad. R.P.R.
3. Forma în arhivă, Revista cîntăre, L. nr. 6 din 1888, p. 192-197.
4. Idem.
5. Scrisoare înveștă, Craiova, 1884, iulie 6, ms. S. 22 (1), Bibl. Acad. R.P.R.
6. Idem.
7. Idem.
8. Idem.

DREPTUL LA DRAGOSTE

prîns și m-a învaluit mîngîietoare în cea ce caldă ca o blînda respirație. Prin culoarea pală a dimineții se filtrau nesîrșite ziduri de cărmîndă ale șentierului, răscolirea brună a pămîntului, gîlbenu și stîmîl frunzelor căzute și chiar țesutul lor.

Nuvelă de CORNELIU LEU

bagat pe aelle unde la-ngrămădise viața. Căldura seacă de pe coridoare și din biroul meu, forțata primei ore, gîdina operativă, răscolirea pală a dimineții se filtrau nesîrșite ziduri de cărmîndă ale șentierului, răscolirea brună a pămîntului, gîlbenu și stîmîl frunzelor căzute și chiar țesutul lor.

1. Zina asta înnebni de toamnă, în casa toată pară făcut din mușcă amîntă de umereză, ale cărei culori n-au nici o rezonanță și ale cărei linii se văd nesigure și supărătoare ca printr-o sticlă proastă, n-au putut spune că s-a îndrăgostit.

2. Chiar dimpătrivă. Mi-a creat, tregat, un sentiment deplin, de tîmb, de liniște, ca un om cunsecat și cu bun simț, cu care poți discuta liniștit, cu convingerea că te ascultă și te înțelege.

3. Înca de cînd am plecat de-acasă, m-a cuprins o senzație de căldură și de siguranță, ca și cum m-aș fi întors acasă.

4. După fraza asta, după scenograful ăsta, mai bine zis, s-a așezat. N-a mai vorbit altfel de curvii. Așa, pe seama, își formulesc dinainte. Adică nu, mi-a mai spus, chiar a repetat lucrul acesta, că vrea să aștie de vorbă într-un loc unde intră-adevăr o poezie face în limbe și, cum era eram localnic, iar el venise special, mă ruga să hotărîsc.

5. L-am invitat la mine. Și, de-atunci, de cînd îl aștept (la ora asta, chiar îmi pare rău că nu l-am chemat mai înainte) am început să-mi tornare sentimentele în legătură cu toamna blîndă perversentă și puțin tristă de afară. Cînd încerc să mi le formulesc, să mi le exprim, îmi dan seama că ele se compară din ce în ce mai mult cu ceea ce înseamnă pentru mine Ana. Cu pînă pe mele, cu ochii ei, cu nostalgia mele, cu zîmbetul ei unorl trist.

6. Poate din pricina asta mă obișnuiesc toamna. Și mă obișnuiesc gîndul că mine e altfel de mult pe plac, că mă-nvăluie în tîmba și, în trîstetea ei ușoară și amărîie. Și se-amestecă, bizar — pentru că n-ar trebui să se amestece, cu obsedanta curiozitate în legătură cu viața pe care vrea să mi-o facă necunoscutul. Ce-o fi vînd?.. mă-ntrub. Dar, cum să spun, nu sînt alt de curvii să gîin ce-o fi vînd. Curvii sînt numai să alu dădă l-a trimis Ana, dacă e ceva care vine din partea ei. Asta, dă, m-ar tulbura, m-ar emționa. Și țara-og vrea să fim așa.

7. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

8. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

9. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

10. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

11. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

12. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

13. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

14. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

15. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

16. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

17. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

18. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

19. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

20. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

21. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

22. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

23. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

24. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

25. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

26. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

27. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

28. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

29. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

30. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

31. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

32. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

33. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

34. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

35. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

36. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

37. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

38. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

39. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

40. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

41. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

42. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat. Tare mi vine să sim, și-mi pare rău că nu-l-am chemat.

(Din Constituția Republicii Socialiste Române)

La Cazare Dunărea are cîncizeci și opt de metri lățime și curge învolburat. Șoseaua și țigăria în stîncă. Ca un tunel? Desigur, ca un tunel. E scris pe pereții cărții: „Spre Dunăre în zidul stîncii nu se poate de la pumal, dar nimeni n-a luat-o la stînga mergînd dinspre Orșova către Sîrbia”.

— Cum e? — Așa, ca și cum ai fi intrat într-o gaură în pământ. Și dacă în fiecare zi se poate merge în ambele sensuri, în zilele noastre se poate merge în ambele sensuri.

— Liana, care a fost repartizată aici de cînd a terminat facultatea, urmărește în fiecare lună strălucirea pămîntului în care unseși dintr-un strop de apă care nu ajunge Dunărea. Cînd s-au legat, cu ajutorul canalului subteran, primele două pături, a murit un om. A ajuns să nu pot să mă ridic în sus. I s-au spart ambele timpene și hemoragia n-a mai putut fi oprită. De aceea, cercetările se fac în linie.

— Ehei, bătrînă, memoria asta a noastră are și părți timpice. Nu că mă laud, desigur, și obiceiul să te lauzi cu greutățile muncii tale. În fond, dar acum nu vroiam de loc să fac pe grezoal, povestind cu o modestie simțită cum e cînd stîl în noroi, să mă laud cu faptul că am avut o parte în a-l scuti de la școală și cum în-a scris mîna un bătrîn muncitor spunîndu-mi: „E bine, bătrînă! E tare bine”.

— Cînd ai plecat stîl atunci cînd te cuprindea frica, frica ai grozavă pe care vrei să o ascunzi de oamenii care știu preciz că tu-ți-ai, fiindcă asta este și lor semn. Cînd ai fost odată frică și stîl cu n-ai cum să scapi de asta.

— Vezi, acolo, sub pomul cu frunze roșcate... destul de aproape noaptea prin pădure, trece peste trupurile a doi îndrăgostiți pe care-ți așteptă a doua zi dimineață, europesei care sînt singuri în jurul lor. În prima clipă și se pare absurd, nu-ți vine să crezi, îți zgîlțuie dar trupurile sînt fierbinți și cuprind groază. Atunci alergă și chemă pe cineva să-l vadă, să te vadă că n-ai nimic de-a face cu ce li s-a închipuit. Capul li se înclină și te întrebă: De ce nu s-au dat la o parte? Imbecilul n-avea faruri? Dar ce dracu n-avea traciorul noaptea, prin pădure? Cine răspunde de tractoare?... Vezi ce simplu e?

— Am năruit doi oameni, dar în treburile care te frînăuă că nu mă ține asta este: Cine ține puncte de tracior. Și-ți dai seama că e rusinos, că ar trebui să faci cu totul altceva, dar orice ai face, întrebarea care te îngheță în gură este: Cine răspunde de tractoare?... Că doar trebuie să răspundă cineva de ele.

— El și după ce se constată că tu îți faci datoria, că în fond habar n-aveai de îndrăgostiții ai de tractoare, te li-nistești, nu-ai așa? Li trece... Gala... Ca și cum n-ai fi fost nimic, în fiecare timp, în fiecare noaptea apar hale noi, vopse în galben și albastru ca să se armonizeze cu pădurea; ești mîndru, zău că ești mîndru, dar, te învâliți până se termină iarba verde și în ograda, întrebi dacă totul e în regulă, și te bucuri dacă oamenii îți răspund că da. Te bucuri, nu poți cînd îți vezi plîngîndu-se și-ți vine să-ți lei lumina în cap cînd vine Banca de Investiții în control.

— Tu vezi că în urma ta rămân hale, lucruri, rezervoare, și văd că ai indice de productivitate 1,50 în loc de

buie. Deodată îți dai seama că ai fost un timp care cu pretențiile tale a goliți verba această de înțeleși ei cel mai adînc, că propunziș nici n-ai înțeles ce înțeles ai adevărat. Și atunci te duci în camera de alături unde cineva lucrează, alții private pe geam, elisodată hași de seama că a plîns la unsoși găștii camera goală. A plecat singur să cumpere plîne.

— Li, la marginea plîșii, Genea m-a atras atenția asupra unui pom curios capatul de caudic care își lăsa rădăcina aeriene, din crangi ca și din trunchi. La cel sărit de noi, rădăcinile crengilor deveniseră la fel de groase ca trunchiul plîșii și se așezau în realitate în trunchiul către pămînt, lîncid ca arborale a ceea care bine învîrșii ar fi trebuit să fie drept și înalți, să seamene cu un lîncid.

— Si-atunci cînd ai început să fîrbi în mine toate nemulțumirile măștii și a început să mă apese amintirea clipelor zile pe care le-am primit în anul în care am început să lucrez cînd somn liniștit ai Genei mi se părea aproape fidelitate și bilanțul activității mele egal cu cel al Genei. Am avut o perioadă de război, am avut o perioadă de pace, am avut o perioadă de război și o perioadă de pace.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

— Nu se poate. Mai e somn unii bătrîn ca mine. — El și el n-ai să te lătească? — O zi, domnule. — Ba de lațele, m-ar te lătească. Dar acum nu se poate.

salității de cunoaștere, în serb stabilită unității ce există între alți de dispartate, astăzi, activități umane, pentru înălțarea totală a omului care mai există în lume și care provine poate și din ignoranță. Nu știu dacă noi vom avea norocul de a folosi rezultatele acestor cunoștinși, dar știu că oamenii în toată țara, Tovarășe Director, și eu, cel puțin, simt nevoia să mă bucur de bucuria lor.

— Inș, BORIS POENARU

— Am pășit pentru o vreme cînd, îndrăgindu-mi, am oțărî bătrîn, înconjurat de lacuri, în care nu există alie fără pomi și nu e pom fără mîncare, o plantă parăzită care se învîrșie pe trunchiul arborilor, sufocîndu-i. Drumul e plin de grădini în care telina se cultivă într-un mod cu totul special, pe brazdă ridicată. Drept că, în aceste condiții, telina și simă, astfel că telina crește subțire și dreaptă. Umbra pe care o dau frunzele și hîrta care o telina să aibă o culoare albă, aproape înalt gustul neplăcut pe care îl cunoaștem noi să fie foarte puțin pronunțat. Se mîncă puțind sare ca pe ceapă.

— Era o insulă săracă, numai plîșii și pămîntul stercos. În mijlocul insulei, lacul acela cu ape otrăvite, de pe suprafața cărui în fiecare dimineață se ridicau aburii gălbui, rău mirositori. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

— Era o insulă cu oameni în număr de șasezeci și șase, în vremea se numea Stej. Avea mîncare și apă și ochișteri. Dar nu se mai putea trăi. Viperelor li s-au spus să fugă din calea mîncării. Deoarece insula era sărăcioasă, urcînd către cîmpăna izvoarelor și mîncîm din seama că nu era o treabă chiar alt de simplă, să îndrepti apelor către lac. Trebuia construit un baraj, după care sîndu în stîncă, toate izvoarele s-ar fi adunat într-un singur curs și acesta urma să îndreptat către lacul de apă. Dacă puteam fi răspundea peste pămînturile uscate ale cîmpurilor din jur. Dar era neapărat să fie liniștită țara și să nu se nîncodată. Existau deci izvoare subterane, porțind în undele lor, sulf.

trema ca o dragoste și în căutarea ei. Într-o zi, în ziua care a fost începutul cu nume al de întotdeauna încet nicodată n-am reușit să-l rețin ca lumea.

— Așa, cum ai fost meară? Ai te duci în altă parte sau te întorci în birou.

— Cum e? — Așa, ca și cum ai fi intrat într-o gaură în pământ. Și dacă în fiecare zi se poate merge în ambele sensuri, în zilele noastre se poate merge în ambele sensuri.

— Liana, care a fost repartizată aici de cînd a terminat facultatea, urmărește în fiecare lună strălucirea pămîntului în care unseși dintr-un strop de apă care nu ajunge Dunărea. Cînd s-au legat, cu ajutorul canalului subteran, primele două pături, a murit un om. A ajuns să nu pot să mă ridic în sus. I s-au spart ambele timpene și hemoragia n-a mai putut fi oprită. De aceea, cercetările se fac în linie.

— Ehei, bătrînă, memoria asta a noastră are și părți timpice. Nu că mă laud, desigur, și obiceiul să te lauzi cu greutățile muncii tale. În fond, dar acum nu vroiam de loc să fac pe grezoal, povestind cu

UNDE ESTE TATALE NOSTRU?

— Am o fabrică de bani, spune I. Am o fabrică de bani... Am o fabrică de bani...

— Ce-i asta? Ce-ai scris pe... Ce-i asta? Ce-ai scris pe...

— Un artist venabil, apraba... Un artist venabil, apraba...

— Observați, domnișoară, spu... Observați, domnișoară, spu...

— Era un mare artist. Un om ca... Era un mare artist. Un om ca...

— Există și Mezanon. Pentru in... Există și Mezanon. Pentru in...

— Într-o zi Mezanon a dispărut... Într-o zi Mezanon a dispărut...

— Pe lângă Mezanon, a dispărut... Pe lângă Mezanon, a dispărut...

NU TE LĂSA NICIODATĂ

Bătănuș se ridică și spune: — Teast... Bătănuș se ridică și spune: — Teast...

Tatăl familiei încrămeni și-și... Tatăl familiei încrămeni și-și...

— Nu! spuse iar și închise ochii... Nu! spuse iar și închise ochii...

— Într-o zi Mezanon a dispărut... Într-o zi Mezanon a dispărut...

DREPTUL LA DRAGOSTE

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... Am gîndit bine și fără să mă...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

— Am o fabrică de bani, spune I... Am o fabrică de bani, spune I...

Natură moartă cu flaut

Culorile tac. Roșul, albastrul, portocaliul... Culorile tac. Roșul, albastrul, portocaliul...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

— Vrei? M-a-ntrăbat și m-a... — Vrei? M-a-ntrăbat și m-a...

Desen de VALENTIN POPA

Lasă această noapte...

Lasă această noapte să treacă... Lasă această noapte să treacă...

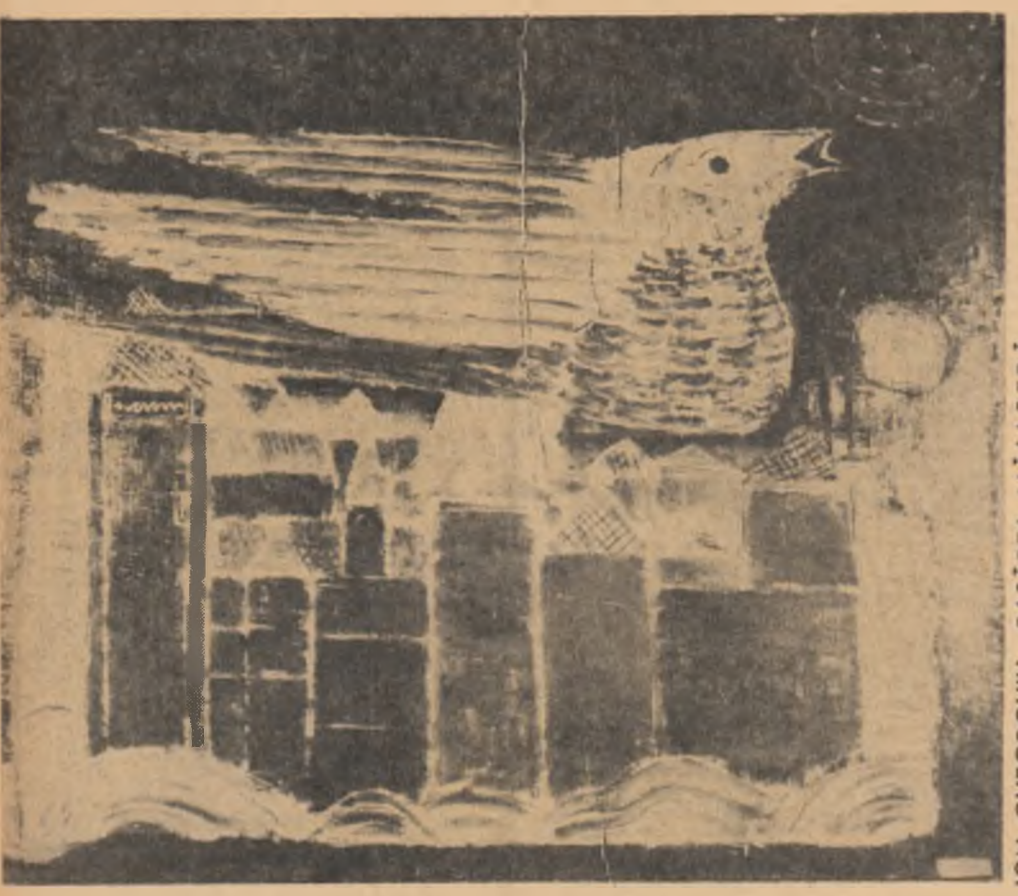
Uitati de iubire

Stăm înfrinși, pe pământul lunii... Stăm înfrinși, pe pământul lunii...

— Am gîndit bine și fără să mă... — Am gîndit bine și fără să mă...

— Am gîndit bine și fără să mă... — Am gîndit bine și fără să mă...

ION GHEORGHIU: PASĂREA MĂIASTRĂ (fotografie de artă, realizată în colaborare cu Ion Gheorghiu) — în februarie 1963.

TREI EXPOZIȚII

DAN HATMANU — VASILE PAULOVICS — GRAFICA PUBLICITARĂ

Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

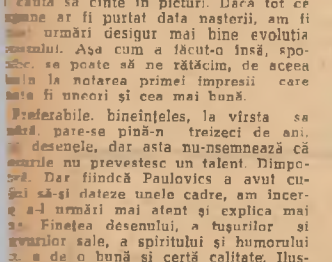
Fiindcă-n felul ăsta, și spectatori, și critici, și conștii de breșă, și artiștii înșiși cu opera lui imprimată, s-ar putea cunoaște, recunoaște, urmări și înțelege, deci și defini mai bine. Am vedea, adică, ce spor, ce îndoieli fertile, ce scăderi sau transmutări de substanță sau numai reduceri de aparat, ce schimbări, ca să vorbim în termeni de producție, atît de mari, nu, indică fiecare din lucrările artistului și ce traiectorie marchează sau prevestește ele toate-n ansamblu.

mă înclină totdeauna. După cum n-am putut pleca din expoziția lui Hatmanu cu certă convingere că pictorul acesta și-a să deseneze.

Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

prețină de reclama pentru „Metal-impulsi”, Nohlescu Nicolae pentru reclama la produsele „Nectar” și „Indescol”; Irina Fotiadă, cu adevărat ingenioasă și spirituală, duce tehnica plastică pînă la limitele ei lingvistice, vreau să zic pînă la încheierea plastică cu locuri acvinate, în reclama pentru „Dormitul” pe care artista ni-l prezintă foarte capabil de-a ne oferi „Un pui de somn” sub chipul foarte tratat de altfel, al unui mic pește alipit și el de farmacia harburicului. Această perspectivă, cu adevărat îndrăznească și originală, face din aligul Irinei Fotiadă un cap de serie pînă inventivitatea de care dă dovadă ea și prin acuratețea tratării materialului plastic; ceva asemănător se mai poate vedea, cred, pe Bulevardul Magheru spre Piața Eminescu, în vitrina unui magazin de mercerie unde e etalată în vitrină o reclamă cu totul an-generis, în cel mai bun înțeles al cuvîntului, pentru a se și liniștii: un foarte plin de huc notan alb e-nvalat în zeci de paralele înalte, din ste colorate, ca să se poată vedea capătul Ecaterinei; pe partea din stînga sîmbat pe care este alina — dacă nu și înveștat — înveștat pe care este alina și înveștat.

Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

CIVILIZAȚIA OCHIULUI

Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

Spectacole - Arte

STEAUA FĂRĂ NUME

PLEDOARE PENTRU POEZIA VIETII COTIDIENE

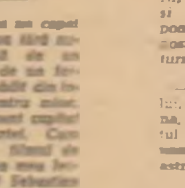
Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

ELOGIUL UNEI ANIVERSĂRI

Un anuș-care ne-a devenit atât de familiar: Cîntu Corul Radioteleviziunii Române! Ne apăsăm de aparatul de radio, mîrim intensitatea difuzorului, ascultăm. Și interesul nostru este văspălit de frumusețea cîntecelor, de vigoarea pe care o așează, de calitățile interpretative ale Corului Radioteleviziunii Române. „Simfonia a IX-a” de Beethoven, „Vox Maris” de George Enescu, „Mărire în, patria mea” de Mihail Jora, „Grăvia lupătoare” de Constantin Paleid, „Cantalet bucatiei” de Ovidiu Vargă.

STEAUA FĂRĂ NUME

PLEDOARE PENTRU POEZIA VIETII COTIDIENE

CIVILIZAȚIA OCHIULUI

Pe o cochetărie, cred, a pictorilor noștri, porținată sau pătată și la cei timizi, și născută probabil din pretenția nemăritată nici lorși, de-a se socoti, ca Mișca gata înarmată, născuți și proiectați dintr-o dată în eternitatea care otece atât și orice artist ambițioasă. Dar e o ambiție aproape amputată, dacă e ambiție și o modestie exagerată, dacă e din modestie, acest cult al anonimatului, acest secret anobi și fără faimă al pictorilor noștri care-n loc să caute să înfățișeze cît mai riguros și mai exact spectrul etapei prin care au trecut cu arta lor cu tot, se metamorfoză într-un fel de atemporalism pretențios, necoștând și, prin la urmă, ca să fie cu totul sincer, deznăuș. Căci dacă ești tu ceva serios de principiu din tot admirabilul și fertilității exotice de modeste vârstă pe care Picasso li-l serveste de meste sauzeci de ani, un lucru pe care i-l ar putea imprumula fără să mai fie nevoie să-l traduci, fie și mai sluziv, fie și mai direct, cum o face, de altfel, toate bine inspirat și-n desenul său propriu, Paulovics în „Căderea Troiei”, după Guernica”, — ba dimpotrivă, ajungîndu-se să se diferențieze și să-și marcheze propriile etape, apoi este e în primul rînd preceded onest și elocvent prin el însuși, al datării cît mai amănunțite, dacă nu cu locul și cu luna, dar măcar cu anul, a fiecărei din lucrările expuse.

ELOGIUL UNEI ANIVERSĂRI

Un anuș-care ne-a devenit atât de familiar: Cîntu Corul Radioteleviziunii Române! Ne apăsăm de aparatul de radio, mîrim intensitatea difuzorului, ascultăm. Și interesul nostru este văspălit de frumusețea cîntecelor, de vigoarea pe care o așează, de calitățile interpretative ale Corului Radioteleviziunii Române. „Simfonia a IX-a” de Beethoven, „Vox Maris” de George Enescu, „Mărire în, patria mea” de Mihail Jora, „Grăvia lupătoare” de Constantin Paleid, „Cantalet bucatiei” de Ovidiu Vargă.

STEAUA FĂRĂ NUME

PLEDOARE PENTRU POEZIA VIETII COTIDIENE

A. SANDU

